

Centopie volá

Mia seděla ve Vincentově zahradním domku, kouzelnou knihu otevřenou na stole před sebou a v ruce náramek, na který se co vteřinu podívala, jestli nezačal svítit. Od doby, co se vrátila z poslední návštěvy Centopie, byla jako vyměněná. Nemohla se na nic soustředit, zapomínala psát úkoly a nezajímalo ji nic jiného, než co se stalo s Lyrií a zda je Onchao v pořádku.

Jak jen mohla dopustit, aby se Lyrie zmocnila zlá královna Panthea? Vždyť je klidně možné, že kvůli královnině posedlosti práškem z rohu jednorožců se Mia se svou přítelkyní už nikdy neuvi-

dí. A přitom vše vypadalo tak nadějně, malý Onchao dokázal k životu probudit zničenou a mrtvou zemi kolem Temného zámku a podařilo se jim najít i kousek trumptu – podivuhodného nástroje, který by je navždy ochránil před útočícími munkuly. Ovšem když už se zdálo, že je vše na dobré cestě, přepadla je skupina munkulů v čele s Gargonou, generálkou, která věrně sloužila zlé královně, a odvěkli Lyrii. Mia se bála být jen pomyslet, co s ní mohli udělat.

Z myšlenek ji vytrhlo zaklapnutí dveří za jejími zády. To se vrátil Vincent, jediný kamarád, kterého na škole měla, a pomalu k ní přešel. Věděl, že Mia je nešťastná z posledních událostí, ale za-

čilal o ni mít strach. Byla přímo posedlá svou knihou a na nic jiného nemyslela.

„Mio, nepřišla jsi na matiku...“ řekl opatrně.

„Zapomněla jsem,“ odpověděla Mia, ale bylo vidět, že ji to příliš nezajímá. Dál hleděla střídavě do knihy a na svůj náramek.

„Je mi jasné proč, ale nemůžeš tu tak sedět. Může trvat celé dny, než se zase rozsvítí.“

„Nebo jen vteřiny,“ odbyla ho Mia. „Nesmím to propásnout!“

Vincent si hlasitě povzdechl, vzal Mie knihu z rukou a zavřel ji. „Neboj, nepropásneš to. Teď pěkně půjdeš na hodinu dějepisu.“ Ale Mia mu knihu vytrhla a opět ji otevřela.

„Ty to nechápeš, Vincente, musím se tam vrátit.“

„Já ti rozumím, ale nežiješ jen v tomto světě, žiješ i v tomhle.“

Mia se na něj podívala, povzdechla si, ale pak knihu zavřela a vzala si svůj batoh i školní učebnice.

Vincent měl pravdu, sice ji trápilo, co se stalo v Centopii, ale nemůže zapomínat na svůj

život tady. A kdyby zameškala další hodinu, měla by z toho akorát problémy. A kdo ví, zda by třeba zrovna netrčela po škole, když by měla znovu vyrazit do kouzelné říše.

Dějepis už skončil a Vincent s Miou vycházeli ze třídy. Vincent si moc dobře všiml, že jeho kamarádka celou hodinu neustále kontrolovala náramek. „Říkám ti to naposled, nepropásneš to.“

„Já vím, já vím. Chápu to. Nejsem v tamtom světě, jsem tady. Kudy se jde na hodinu jednorožců?“ zeptala se Mia.

Vincent se na ni několik vteřin nechápavě díval, než pochopil, že si dělá legraci. Mia se zasmála. „No tak, Vin-

cente, nebuď takový suchar. Ale myslím, že už bys měl jít, jinak přijdeš pozdě na písemku.“ S těmito slovy se s ním Mia rozloučila a vyrazila opačným směrem.

Vincent se za ní chvíli díval, ale pak se obrátil a vydal se na hodinu. V duchu si ještě opakoval, co se včera večer naučil. Ani si nevšiml, že chodbu před ním zatarasila Violetta se svými kamarádkami. „Hej ty, promiň, neznám ani tvoje jméno,“ oslovila Vincenta. Přitom si ho pohrdavě prohlížela a její kamarádky se tomu chichotaly.

„Já jsem Vincent.“

Violetta si jen odfrkla. „Neřekla jsem, že ho chci znát.“

Vincent se na ni jen nevěřicně podíval. „No dobře, já už musím jít na hodinu.“

„Ale copak, chlapeček by měl někde být? Zato já mám spoustu času a chtěla bych si promluvit. Třeba o tvoji malé kamarádce a té její podivné knížce.“

Vincent se je pokusil obejít, ale Violettiných kamarádek bylo příliš mnoho a brzy ho obstoupily v těsném kruhu. „No tak, pusťte mě, musím jít na hodinu.“

„Nepustíme, dokud nám neřekneš všechno o knize tvé malé kamarádky,“ odsekla Violetta. Miina tajemná kniha ji nedávala spát a ona toužila zjistit o ní, co se jen dá. V tu chvíli zpoza ro-

hu vyběhla Mia, jejíž náramek se právě rozsvítil, a uslyšela poslední Violetti-
na slova. S prosbou v očích se obrátila
na Vincenta. Nesměl ji prozradit, nikdo
nesměl o Centopii vědět. A hlavně ne
Violetta.

„Já vážně nic nevím,“ řekl Vincent
a nenápadně Mie naznačil, ať jde pryč
a někde se schová.

„Ale právě naopak, ty víš spoustu vě-
cí. Neustále se bavíš s tou svou malou
elfí kamarádkou,“ dorážela na něj Vio-
letta.

Mia by mu ráda nějak pomohla, ale
náramek svítil stále intenzivněji a ona
už neměla čas. Pohledem se mu omluvi-
la a pak vyrazila pryč. Rychle proběhla

školní chodby, nechtíc vrazila do několika spolužáků, kteří se za ní překvapeně ohlédli, a pak konečně rozrazila hlavní dveře. Vyběhla ven do slunečného dne a přemýšlela, kam se schovat. Nejbezpečnější asi bude zahradní domek, tam mě nikdo neodhalí, pomyslela si a hned vyrazila. Sotva k domku doběhla, vyndala svou knihu z batohu a nedočkavě ji otevřela. Pak vytáhla kapesní zrcátko a dychtivě začala číst elfí runy, které byly zrcadlově obrácené.

„Dobře, mám to, to určitě zvládnou,“ povzbuzovala tiše sama sebe a odhodlaně stiskla kámen na náramku, který svítil modře.

